

کِتَابِ یُوئیلِ نَبِی

پیشگفتار

دَ امزی کِتَابِ یُوئیلِ نَبِی از یگ آفت
توره مُوگیه و دَ باره امدونِ لشکرِ مَلخ
پیشگویی مُونه، دَ باره لشکری که دَ امرِ
خُداوند مییه و دَ بِلِه زمی و خانه ها هُجوم
میره. امزی خاطر مردُم ره تشویق مُونه
که روزه بگیریه و یگ مَجلیسِ مُقدَّس
برگزار کده توبه کُنه تا خُداوند آفت ره
ازوا دُور کُنه. دَ نتیجه خُداوند وعده مُونه

که لشکرِ مَلَخِ رِه ازوا دُورِ مُونِه و اَسیرای
ازوا رِه دَ هِر جای که اَسْتِه پَس میرِه و
دُشمنای ازوا رِه دَ دَرِه یهوشافاطِ جَم کده
دَ بِلِه ازوا قضاوتِ مُونِه. امچنان وعده
مُونِه که بِلِدِه ازوا خوراکِ پَریمو میدیه و
اورشَلیم رِه بِلِدِه همیشه جای بُود-و-باش
جورِ مُونِه. آیه مشهُورِ امزی کِتَابِ اینی
اَسْتِه: ”بعد ازو ما روحِ خُو رِه دَ بِلِه تمامِ
بَشَرِ قَرارِ مِیدیم و باچه‌ها و دُخترِونِ شُمو
نَبوتِ مُونِه، آدمایِ پیرِ شُمو خاوها و
جوانایِ شُمو رویاها مینگره.“

طبقه-بندی موضوعها

إِعلانِ مجازات (فصلِ ۱: ۱)

دَعْوَتِ بَلَدِهِ نالِهِ و فریادِ دَ حُضُورِ

خُداوند (۱۳: ۱)

هُجُومِ مَلَخِها (۱: ۲)

دَعْوَتِ دَ توبه (۱۲: ۲)

جوابِ خُداوند (۱۸: ۲)

روزِ خُداوند (۲۸: ۲)

قضاوتِ دَ بَلِهِ مِلَّتِها (۱: ۳)

بَرَکَتِهَا بَلَدِهِ قَوْمِ خُدا (۱۷:۳)

إِعْلَانِ مَجَازَات

۱ کلامِ خُداوند که دَ یوئیل
باچه پتوئیل نازل شد اینی آسته:

۲ آی ریش سفیدا، ای ره بِشَنوید

و آی تمام باشنده های

سرزمی، گوش

بگیرید!

آیا امی رقم یگ چیز د روزای

از شُمو

یا دَ روزای بابَه گَلونای
شُمو رُخ دَدَه؟

دَزی باره دَ بچکِیچای خُو نقل ۳
کُنید

و بیلید که بچکِیچای
شُمو دَ بچکِیچای خُو
نقل کُنه

و بچکِیچای ازوا دَ نسلِ
دیگه.

چیزی که از مور باقی مُومنه، ④

أو ره مَلَخ مُوخوره،

چیزی که از مَلَخ باقی مُومنه،

أو ره اوخَلَى مُوخوره

و چیزی که از اوخَلَى باقی
مُومنه،

أو ره كِرْم مُوخوره.

آی آدمای نشه، بیدار شُنید و ⑤

چخرا کنید،

و آی تمامِ شرابِ خورا،

بخاطرِ شیرِہ انگورِ نالہ کنید،

چراکہ از دانِ شُمو گِرفته
شُدہ.

⑥ چُون یگِ مِلَّتِ دَ سرزمینِ مه
هُجُومِ اُورده

یگِ مِلَّتِ قَوی و
بے حساب؛

دندونای ازوا دندونای شیر آسته

و نیش‌های ازوا نیش‌های
شیرِ ماده.

⑦ اونا تاک‌های انگور مَره خراب
کده

و درختای انجیر مَره از
بین بُرده،

پوستای ازوا ره کاملاً کنده تاه
اندخته

و شاخچه‌های ازوا لُچ-و-
سفید شده.

⑧ رقمِ دُختری که شُوی شی دَ

جوانی شی مُومَره و پلاس

مُپوشه،

ماتَم بِگِیر.

⑨ هدیه غَلّه-و-دانه و هدیه وُچی

کَدنی

از خانِه خُداوند قَطع شُدِه؛

پیشوایونی که خِدمتگارِ خُداوند

اَسْتِه،

ماتَم مُونِه.

زمینا از بین رفته ⑩

و زمی ماتم مُوکنه،

چراکه غلّه-و-دانه نابُود شُده،

شیره انگُور خُشک شُده

و روغونِ زَبْتُون بند شُده.

آی دیغونو، خِجَل شَنِید ⑪

و آی باغوانا، ناله کنید،

بَلدِه گَنْدُم و جَو ناله کنید،

چراکه حاصلِ زمی از بین
رفته.

⑫ تاک‌های انگور خُشک شده

و درختای انجیر پژمرده
شده،

آرے، انار، خرما، سیو

و تمامِ درختای زمی
خُشک شده؛

دَ حقیقت خوشی بنی آدم
خُشک شده.

دَعْوَتِ بَلَدِهِ نَالِه و فریادِ دَ حُضُورِ خُداوند

۱۳) آی پیشوایو پلاس پوشیده ماتم
بگیرید؛

آی خدمتگاری قُربانگاه،
نالِه کنید.

آی خدمتگاری خُدای مه،

ببید و شاو ره دَ پلاس تیر
کنید،

چراکه هدیه غلّه-و-دانه و هدیه
وُچی کَدنی

دَ خانه خُدای شُمو اُورده
نَمُشه.

یگ روز ره بلده روزه تقدیس ۱۳
کنید

و یگ مجلسِ مُقدّس
برگزار کنید.

ریش سفیدا و تمامِ باشنده های
سرزمی ره

دَ خانِه خُداوند، خُدای خُو

جَم کنید

و دَ پیشِ خُداوند ناله-و-

فریاد کنید.

وای دَ حالِ مو دَ امزُو روز! ①۵

چُون روزِ خُداوند نزدیک

اَسته

و رقمِ نابودی از طرفِ

قادرِ مُطلقِ مییه.

آیا خوراکه دَ پیشِ نظرِ مو قطع ①۶

نَشُد،

امچنان خوشی و

خوشحالی از خانه

خُدای مو؟

تُخْمها دَ زبِرِ قُلُوخهای زمی ⑴۷

خُشک شُد،

دِیخانها بیرو شُد و

کَنڈُوها خراب شُد،

چراکه غَلَّه-و-دانه و جُود

نَدَره.

حیوانا چیقَس ناله مُونه! ①۸

گله‌های گاوو سرگردو یه،

چراکه اونا هیچ علفچَر ندره؛

رمه‌های گوسپندو ام دَ

حالِ تَلَف شُدو یه.

ای خُداوند، ما دَ پیشِ ازتُو ناله- ①۹

و-فریادِ مُونم،

چُونِ آتِشِ علفچَرهای

بیابو ره قُورت کده

و اَلنَّگه‌های اَیْشِ تَمَامِ
دِرختای دَشت-و-
صحرای ره سوختنده.

حتی حیوانای وَحْشی دَ پیش تُو (۲۰)
نالہ-و-فریاد مُونہ،

چراکه جوی‌های آو خُشک
شُدہ

و اَیْشِ عَلفِچَرهای بیابو ره
سوختنده.

هُجُومِ مَلَخ‌ها

۲ ① شیپور ره دَ صَهیون دَ
صدا بیرید؛

دَ کوهِ مُقَدَّسِ مه صدای
ازو ره بُر کنید تا
زنگِ خطر بشه!

بیلید که تمامِ باشنده‌های سرزمی
بَلَرزه،

چون روزِ خُداوند مییه،

اُو نزدیک آسته؛

یگ روزِ تریکی و سیاهی ②

ویگ روزِ آورها و تریکی

تیره!

رقمیکه روشنی روز دَ بله کوهها

آمده اونا ره مُپوشنه،

امو رقم یگ لشکرِ کُته و

قوی مییه؛

رقمِ امزو لشکر از قدیم هرگز دیده

نشده

و بعد ازو دَ نسل‌های

دیگه که مییه ام دیده

نمُوشه.

پیشِ رُویِ ازوا ره آتِشِ قُورت ③

مُونه

و از پُشتِ ازوا آتِشِ اَلَنگه

کده دَرِ گِرِفته موره.

زمی دَ پیشِ رُویِ ازوا رِقْمِ باغِ

عِدِنِ اَسْتَه،

لیکن بعد از رفتونِ ازوا دَ

یگ بیابونِ خُشک

تبدیلِ مُوشه

و هیچ چیز از چنگِ ازوا

دُوتا كده نَمِيتَنه .

④ شكلِ ازوا رقمِ شكلِ اَسپها
اَسْتَه

و اُونَا رقمِ اَسپايِ جنگي
چارپورته مُونه .

⑤ اُونَا دَ قِيلِي كوهها جَسْت-و-خيز
مُونه

و رقمِ صَدَايِ گاڏِيهايِ
جنگي ،

رقمِ تَرَقِ پَرَقِ اَلَنگِه اَتِشِ كه كاه

ره مُسوزنه

و رقم لشکر قوی که بلده
جنگ آماده موشه
آواز بُر مونه.

⑥ قومها د پیش ازوا از ترس میلرزه

و رنگ از رویها موپره.

⑦ اونا رقم آدمای جنگی خیز مونه

و رقم عسکرا د بله
دیوالها بُر موشه.

اونا هر کدم شی د راه خود خو
پیش موره

و از راه های خو بُر
نمُوشه.

اونا یگدیگه خو ره دکه نمیدیه،

بلکه هر کدم شی د قطارِ
خود خو حرکت مونه؛

اونا از مینکلِ نفرای مُسَلح د شار
رَخنه مُوکنه

و قطار خو ره ایله

نَمِيدِيه .

⑨ اُونَا دَ بَلِه شَارَا هُجُوم مِيرِه

و دَ بَلِه دِيوَالهَا خِيَز

مُونَه؛

اُونَا دَ خَانَههَا بَالَه مُوشَه

و رَقْمِ دُزَا از كِلِكِينَا دَاخِل

موره .

⑩ زَمِي دَ پِيَش ازوَا دَ لَرَزَه مِيِيَه

و آسْمُو دَ غَوَا مِيِيَه؛

آفتو و ماہتو تریک مُوشہ

و ستارہا رواشنی خُورہ
نمیدیه.

①۱ خُداوند آواز خُورہ

دَ پیشِ رُوی لشکر خُورہ
بلند مُونہ؛

لَشکرِ ازو غَدَر کُتہ آستہ

و تَعَدادِ کَسای کہ ازو
إِطَاعَتِ مُوکنہ
بے حِسَاب.

واقعاً روزِ خُداوندِ بزرگ و کلو
ترسناک آستہ.

کی میتنہ دَ اُو روز تاب
بیرہ؟

دَعْوَتِ دَ تَوْبَہ

۱۲) ولے خُداوندِ مُوگیہ: ”حتیٰ امی
آلی

قد تمامِ دِلِ خُو، قد روزہ،

قد چخرا و قد ماتم سُون

مه پس بپید.

دِل خُو ره چک کنید، نه کالای
خُو ره؛

و سُون خُداوند، خُدای خُو
پس بپید،

چراکه اُو پُر فیض و رحیم آسته،

دیر قار موشه و رحمت-و-

مُحَبَّتِ ازو پَریمو یه

و از ریی کدونِ بلا-و-

مُصِیبتِ دِست

میکشه.

کی میدنه؟ ۱۳

شاید او از قار خو پس تاو
خورده گذشت کنه

و د عَوْض شی بَرکت نصیب شُمو
کنه،

تا شُمو بتنید هدیه غلّه-و-

دانه و هدیه وُچی

کدنی

بلده خُداوند، خُدای خُو

تقدیم کنید.

شیپور ره دَ صَهیون دَ صَدا بیرید ①۵

ویگ روز ره بَلدِه روزِه

تقدیس کنید

ویگ مجلسِ مُقدَّس

برگزار کنید.

قوم ره جم کنید ①۶

و جماعت ره تقدیس

کنید.

حتیٰ آدمای پیر، بچکیچا

و نلغه گونِ شیرخور ره ام
جم کنید.

بیلید که داماد از اُتاق خُو

و بیری از خانه خاو خُو
بُرو بییه.

پیشوایونی که خِدمتگاری ۱۷
خُداوند آسته

بیلید که دَ مینکلِ دالیز و
قُربانگاه چخرا کُنه.

بیلید که اونا بگیه: ”آی خداوند،
دَ بِلَه قَوْم خُو رَحْم کُو

و میراث خُو ره مایه

ریشخندی

و مِثال دَ مینکلِ مِلَّتِها

جور نَکُو.

چرا باید دَ مینکلِ قومها گفته
شُنه،

’خُدای ازوا کُجا

آسته؟“

جوابِ خُداوند

۱۸) اوخته خُداوند بخاطرِ سرزمینِ خُو
دَ غَیْرَتِ اَمَد

و دَ بَلِه قَوْمِ خُو رَحْمِ کد .

۱۹) خُداوند دَ جوابِ قَوْمِ خُو کُفْت:

”ما بَلْدِه شُمُو غَلَّه-و-دانه، شِیره
انگُور و روغونِ زَبْتُونِ رَیِ
مُونُم

و شُمُو سیرِ مُوَشید؛

و ما شُمُو رِه دِیگَه دَ مینکلِ مِلَّتِ
ها

مایه ریشخندی جور
نَمُونُم.

ما لشکرِ شمالی رِه از شُمُو دُور ۲۰
مُونُم

و دَ یگِ زَمینِ خُشکِ و
مَتْرُوکِ هَی مُوکْنُم،

پیشِ رُوی شی رِه دَ دریایِ شَرْقی

و پسِ پُشتِ شی رِه دَ

دربای غریبی؛

بُوی بد شی باله مییه و

بُوی گنده شی بُر

مُوشه. ”

واقعاً، اُو کارای غدر کُته کده!

آی زمی ترس نخور؛ (۲۱)

خوش بش و خوشحالی

کُو،

چُون خُداوند کارای غدر کُته کده.

آی حیوانای بیابو ۲۲

نترسید،

چراکه علفچرهای صحرا

سوز موشه؛

درختا میوه خوره میدیه

و درخت انجیر و تاک

انگور ثمر پریمو

میدیه.

آی بچکیچای صهیون خوش ۲۳

بشید

و دَ حُضُورِ خُداوند، خُدای

خُو خوشحالی کنید؛

چُون اُو بارِشِ اوّل ره دَ اندازه شی

دَز شُمو دَدَه،

اُو بارِشِ اوّل و بارِشِ آخِر

ره

رَقْمِ سابِقِ بَلَدِه شُمو

بارَنده.

خرموجای‌ها پُر از غَلّه-و-دانه

۲۳

مُوشه

و شیره انگور و روغون
زیتون از خمها
سرریزی مونه.

خداوند مَوگیه:

②۵ ”سالهای ره که مَلخ و کِرم

و مور و اوخلی خورد،

امو لشکر کِبه مه که دَ

خِلاف شُمو رِبی کده

بُودم،

ما دَز شُمو پس میدیم.

۲۶

شُمُو خوراکِ پَرِیمُو خورده سیر

مُوشید

و نامِ خُداوند، خُدای خُو

ره

که بَلَدِه شُمُو کارای عَجیب کده،

سِتایش مُونید؛

و قَوْم مه دِیگه هرگز

شَرْمِنده نَمُوشه.

۲۷

اوخته شُمُو مِیْدَنید که ما دَ

مِیْنِکَلِ اِسْرَائِیلِ اَسْتُم

و ما خُداوند، خُدای شُمو
اَسْتُمْ و خُدای دِیگه
و جُود نَدَره.

و قوم مه دِیگه هرگز شرمنده
نَمُوشه.

روزِ خُداوند

بعد ازو ما روحِ خُوره دَ بِلِه تمامِ ^{۲۸}
بَشَر قرار میدیم

و باچه ها و دُخترِون شُمو
نَبُوت مُونه،

آدمای پیر شُمو خاوها

و جوانای شُمو رویاها
مینگره.

دَ امزُ و روزا حتی دَ بِلِه غُلاما و
کنیزا

ما روحِ خُوره قرار
میدیم.

ما دَ آسمو چیزای عجیبِ ظاهر
مُونُم

و دَ زمی خُون و آتِش و

ستون‌های دُود.

③۱ پیش از اَمَدونِ روزِ بزرگ و
ترسناکِ خُداوند

آفتو تریکِ موشه و ماهتو
دَ خُونِ تبدیلِ موشه.

③۲ لیکن هر کسی که نامِ خُداوند ره
بگیره،

اُو نجات پیدا مونه؛

چون امو رقم که خُداوند گفته،

دَ كوهِ صَهيون و اورشليم

باقی مندها مومنه

و باقی مندها کسای آسته

که خداوند اونا ره کوی مونه.

قضاوت دَ بِلِه مِلَّتِها

دَ امزُو روزا و دَ امزُو ① ۳

زمان،

وختیکه ما خوشبختی های

یهودا و اورشليم ره

پس بیرم،

② ما تمامِ مِلَّتِها ره جَمِ مُونُم

و اونا ره دَ درّه یهوشافاط

تاه مُوکُنُم

و دَ اُونجی بخاطرِ قومِ خُو و

میراثِ خُو اسرائیل

دَ بِلّه ازوا قضاوتِ مُونُم،

چراکه اونا قومِ مره دَ مینکل

مِلَّتِها تیتِپرک کد

و سرزمین مَره تقسیم کد.

③ اونا د بِلِه قوم مه پشک اندخت

و یگ باچه ره د عَوْضِ

یگ فاحشه دَد

و دُختر ره سَودا کده

شراب گِرِفَت تا وُچی

کُنه.

④ آی صُور و صیدون و تمامِ

منطقه‌های فلسطینیا، شُمو قد ازمه چی

کار دَرید؟ آیا شُمو مَره جَزا میدید؟ اگه

شُمُو بِخَاهِيد مَرَه جَزَا بَدِيد، مَا اَعْمَال شُمُو
رَه دَ زُودِي وَ دَ عَجَلَه دَ سِرِ خُودُون شُمُو
مِيرُم، ﴿٥﴾ چَرَاكَه شُمُو نُقْرَه وَ طِلَّا وَ
خَزَانَه‌هَآيِ بَا اَرَزِش مَرَه دَ عِبَادَت‌گَآه‌هَآيِ
خُو بُرْدِيد. ﴿٦﴾ شُمُو مَرْدُمِ يَهُودَا وَ
اَوْرُشَلِيم رَه دَ يُونَانِيَا سَوْدَا كَدِيد تَا اُونَا رَه
از جَاي‌هَآيِ اَزْوَا دُور كَنِيد.

﴿٧﴾ اينه، مَا اُونَا رَه از جَاي‌هَآيِ كَه
شُمُو اُونَا رَه دَزْوَا سَوْدَا كَدِيد، بَالَه كَدَه
پَس مِيرُم وَ اَعْمَال شُمُو رَه دَ سِرِ خُودُون
شُمُو مِيرُم. ﴿٨﴾ مَا بَاچَه‌هَآ وَ دُخْتَرُون شُمُو
رَه سَوْدَا كَدَه دَ دِسْتِ مَرْدُمِ يَهُودَا مِيدِيم وَ

مردمِ یهودا اونا ره د سبائیا که ملتی جای
دور آسته سَودا مونه. "ای توره خداوند
آسته.

ای ره د مینکلِ ملتها اعلان ^۹
کنید:

ای ملتها، آمادگی جنگ ره
بگیرید،

نفرای جنگی ره کوی
کنید.

بیلید که پگِ عسکرا

نزدیک بیه و حمله
کنه.

⑩ سوغمه‌های خوره گفته شمشیرا
جور کنید

و آره‌های خوره گفته
نیزه‌ها؛

بیلید که ضعیف بگیه،

”ما قوی آستم.“

⑪ ای تمام ملت‌ها عجله کده بپید

و از هر طرف جم شنید.

آی خداوند، نیروهای جنگی خو
ره از عالم باله بیر.

بیلید که ملّتها باله شنه ۱۲

و د درّه یهوشافاط بییه؛

چون د اُونجی ما د چوکی
قضاوت میشینم

تا د بله پگِ ملّتهای
چارطرف قضاوت
کنم.

شرارتِ ازوا از حد کلو شده؛ ۱۳

داس ره پیش بیرید،

چون حاصل پخته شده.

بیید، لغه کنید، چون چرخشت

انگور پُر آسته

تا از خمها سرریزی کنه.

جمعیتها، جمعیتهای کلو ۱۳

د درّه که فیصله موشه جم

شده،

چراکه روزِ خُداوند

دَ درّه که فیصله مُوشه
نزدیک آسته.

آفتو و ماهتو تریک مُوشه ①۵

و ستاره‌ها روشنی خُوره
بند مُونه.

خُداوند از صهیون غُر میزنه ①۶

و آواز خُوره از اورشلیم
بلند مُونه

و آسمونا و زمی تکان

مُخوره،

لیکن خُداوند بَلَدِه قوم خُو پناهگاه

آسته،

یگ قلعه مُستحکم بَلَدِه

بَنی اسرائیل.

بَرَکتها بَلَدِه قومِ خُدا

اوخته شُمو میدنید که ما (۱۷)

خُداوند، خُدای شُمو

دَ صَهِیُونَ دَ كُوهِ مُقَدَّسٍ
خُ سَاكِنِ اَسْتُمْ.

اورشَلیم مُقَدَّسِ مُوشه

و لَشَكْرِ بِيْگَنه كُوهِ دِيْگه
هَر كِز اَز وَ تِيْر نَمُوشه.

دَ اَمْزُ وَ رُوزِ اَز كُوهِها شِيْره اَنْگُور (۱۸)
مِيْچَقَه

وَ اَز تِيْپهها شِيْر جَارِي
مُوشه

وَ اَز تَمَامِ جُويهايِ

خُشکِ یهُودا آو رِبی
مُوشه؛

یگ چشمه از خانه خُداوند بُر
مُوشه

و درّه شِطِیم ره سیرآو
مُونه.

مِصر یگ بیرنه مُوشه ①۹

و اِدوم یگ بیابون
خُشک،

بخاطرِ ظُلمی که دَ حقِ مردُم

یہودا کدہ

و خُونِ بِيْغُنَاهَا رِهَ دَ

سرزمینِ ازوا

ریختندہ.

دَ حَالِيْكَهٖ يَهُودَا بَلَدِهٖ هِمِيْشَهٗ جَايِ ②٠

بُود-و-باش مُوشه

و اورُشَلِيْمَ دَ تَمَامِ نَسْلِهَا،

مَا خُونِ بِيْغُنَاهَا رِهَ كِهٖ ②١

بازخاست نكدہ بُودُم، بازخاست

مُونُم.

خُداوند دَ صَهيون جاي-دَ جاي مُوشه.

سوال داريد؟ +1 807.700.6090

آزرگي © afghanbibles.org